

23743

ЕСПЕРАНТСКА МЛАДЕЖЬ

ОРГАНЪ НА УЧЕНИЧЕСКИЯ ЕСПЕРАНТСКИ СЪЮЗЪ

ОКТОБРИЙ

1

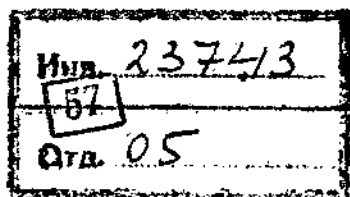
ВАРНА,
Печатница „Войниковъ“
1925.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Нашата задача — **
2. Да учимъ Есперанто — Г. Узуновъ
3. Kun cherizofloroj — Miti
4. Апо. Ripozo преводи на Есперанто
5. Ударитѣ на съдбата отъ Есперанто
6. Есперанто и поезията — Marieta M.
7. Предъ гроба на Толстой — Asju
8. Klarigoj
9. Клоновъ животъ.

Настоящия брой 1 се испраща освенъ на предплатилитѣ абонати, още на всички приятели на Есперанто и на ония, които мислимъ, че ще подкрепятъ морално и материално нашето дѣло. Ония които не желаятъ да го получаватъ умоляваме да повърнатъ този брой веднага въ противенъ случай ще се смятатъ за абонати и списанието ще имъ се испраща редовно.

Абонаменти и суми да се испращатъ въ администрацията на адресъ: АН. КОЮМДЖИЕВЪ — студентъ Търговската Академия — Варна.

„Esperantista gejunularo“

ОРГАНЪ НА УЧЕНИЧЕСКИ ЕСПЕРАНТСКИ СЪЮЗЪ ВЪ
БЪЛГАРИЯ.

Нашата задача.

Всрѣдъ сивотата на днешното време на безпѣтие и униние напоило толкова много души, всрѣдъ безразличieto — безформено клеймо на живота — исписано врѣзъ лицата на всички които сѣ спуснали своите кораби по разбунената ширъ на живота, ние вдигаме стягъ, и смѣли, и бодри, и надеждни да побѣдимъ живота, да намѣримъ човека закрачваме напредъ.

Всрѣдъ кикота на делничната пустота не чуete ли какъ остро — бунтарски прокѣтиява вика на нашитѣ по-стари братя:

Човека, човека?! Кѣде е човека? . . .

— Да трѣгнемъ да търсимъ човека!

У насъ има толкова сили, у насъ буботи толкова жизненъ сокъ който иска да се разлѣе навънъ и да се модифицира. Живота съ всичката си нагота стои предъ насъ.

Да победимъ живота!

— Чрезъ себе си, чрезъ самоусъвършенствуването, самообразованието и възпитанието. Чрезъ себе си, като бждемъ носители на трезви идеали, като бждемъ приятели на всичко което иска отъ насъ повече себеотдаване въ служене на другитѣ и не на себе си.

А идеали има много, идеали има за всички. Идеали трѣбва да носимъ всички въ себе си, идеали които искатъ повече воля и дѣла, активностъ, движение. Защото: като бѣло петно ще премине живота на оня който не е живялъ съ устрема у себе си да постигне чрезъ деяние дори и най-бледата своя мечта.

И всрѣдъ многото идейни течения които носятъ по-светли дни, които обещаваатъ повече щастие и любовъ, движения които бѣха себеотрайно и безрезервно обгърнати отъ младежъта, не преди много се роди и разля като огромна зелена вълна есперантизма.

Езика, като обединително звено между индивида и колективитета, намѣри своята съвършенна и ефикасна форма въ международния езикъ Есперанто.

Да пръска волно семената на „есперантизма“ в средъ школната младеж — ето съ две думи цѣлътa на нашето списание. Въ него ще се изнасятъ статии на и за Есперанто неговото значение и приложение, вътрешна идея, история, настоящи и бъдещи изгледи.

Въ страницитѣ на „Есперантска младежъ“ ще намѣрятъ мѣсто трудоветѣ на младитѣ наши есперантски поети и писатели кждѣто последнитѣ ще извършатъ своята школовка и подготовка за по широка дейностъ на международна база.

„Есперантска младежъ“ ще бѣде отражение на юношеското есперантско движение у насъ, като наредъ съ това ще се даватъ сведения за успѣхитѣ и постиженията на международното такова.

Списанието най-малко ще бѣде регалия на редакционния комитетъ както това е станало съ другитѣ есперантски списания у насъ, а ще се списва подъ общитѣ усилия на всички интелигентни и трезви сили в средъ нашитѣ съидейници. Само така младежътa ще почувствува топлотата и близостта на списанието, ще почувствува че „Есперантска младежъ“ е нейна.

Но ние далечъ не мислимъ че само Есперанто води къмъ всемирно разбирателство и побратимяване. Ние мислимъ че той е само единъ отъ многото фактори. Намъ се струва че останалитѣ идейни движения като въздържание, вегетарианство, пацифизмъ, феминизмъ и др. сж въ пряка зависимостъ едно отъ друго и че въ живота нѣма изолираност, ето защо ний широко разкриваме страницитѣ на „Есперантска младежъ“ за тѣхъ. Нашата цѣль е да подтикнемъ юношитѣ къмъ интегрално себеразвитие, което само води къмъ по-бързо преуспѣване.

Ние искаме повече всестрaнно развити личности, които по-добре и по-ясно ще съумеятъ да изработятъ своя светогледъ.

Ние искрено вѣрваме въ подкрепата на всички млади сили, която подкрепa ще ни улесни въ по-успѣшното изнасяне на нашата борба да влеемъ нашето поточе въ голѣмия и буенъ потокъ на красивото, човешкото, любвеобвилното.

Ние мислимъ още, че нашитѣ съидейници сами ще начертаятъ по-добре пътя по който ще върви „Есперантска младежъ“. Ще го очертаятъ въ процеса на времето чрезъ внасяне на корективи и собствени приноси.

И въоръжени съ повече взаимоуважение, съ повече преданностъ къмъ дѣлото, извикали колективната мисль за стoманенъ и непоколебимъ лoстъ въ нашето предвижване *antauen*, ще победимъ...

Защото трѣбва да победимъ!

Редакцията.

Г. Узуновъ

Да учимъ Есперанто!

Да учимъ тоя дивенъ езикъ, които подобно на Витлемската звезда, показваща пътя на истината пръвъ сполучливо въплоти общочовѣшкия идеалъ и озари великитѣ принципи за свобода, братство и равенство, езикътъ, които тамъ на северъ подъ лазурното небе, изъ бѣлоснежнитѣ блѣстящи недра на Бѣлостокъ се роди, живе и разрастна въ една величественна свѣтло зелена заря, заря на надеждата, разбирателството, мирътъ и братството между народитѣ.

Да учимъ Есперанто, който по такъвъ чуденъ начинъ ни сближава и ни помага да се разбираме съ всички хора по земята!

Да се запознаемъ съ езика, на който днесъ милиони учени и прости говорятъ, четатъ и пишатъ, а съзнали ползата следъ неговото бързо и лесно заучаване го ревностно защитаватъ и пропагандиратъ.

Да учимъ Есперанто, за който свѣтлитѣ имена на Максъ Мюлера, Толстой, Реклю, Нитче, Професоръ Освалда сж най-големата гаранция за неговото преуспѣване, защото тия учени сж се произнесли наи-благоклонно за него!...

Да учимъ езикътъ, на които многобройни научни, търговски, туристични и други международни организации даватъ мощната си подкрепа и съ това спомагатъ на общия човешкия прогресъ!...

Да учимъ Есперанто, защото той може да ни сближи съ младежкитѣ есперантски съюзи въ Германия, Австрия, Франция, Чехия и др. държави!

Нека чрезъ пурпурнитѣ лъчи на Есперанто да освѣтимъ и обнадеждимъ хилядитѣ човѣшки души, купнеющи по-щастливъ и по-радостенъ животъ.

Да учимъ Есперанто за да можемъ посредствомъ него като не игнорираме своя народенъ езикъ и като не накърняваме никое национално честолюбие, да проникнемъ въ най-съкровенитѣ кѣтчета на човешкото сърдце и човешкото битие!

Да учимъ Есперанто за да можемъ да се запознаемъ съ произведенията на най-великитѣ поети отъ които въ оригиналъ сж преведени: Енеида отъ Вергилий, Хамлетъ отъ

Шекспира, Скъперника отъ Молиера, Кайнъ отъ Байрона, Разбойници отъ Шилера, Ревизоръ отъ Гоголъ и още много други творения, които съставляватъ перлитъ на есперантската литература.

Да учимъ есперанто, тоя заученъ и приятенъ езикъ, който поради своята краткостъ, и ясностъ можемъ лесно и съ удивителна бързина да усвоимъ, та посредствомъ него да имаме щастието по честичко да си отдъхваме край чиститъ и кристални извори на Есперантската поезия, която по своята свежестъ и красота не отстъпва на никоя национална, а златиститъ ѝ лъчи топлятъ вече хиляди младежки сърдца!

Да учимъ Есперанто, за да удовлетворимъ нашитъ душевни и практически нужди, та да ни се види живота по миль, по радостенъ и по надежденъ!...

Нека се вслушаме въ оня мощенъ гласъ що се носи по земята.

А той громко ни зове „Да учимъ Есперанто“.

Kun cherizofloroj.*)

La suna nebulo vualas
 Chielon, kaj teron, kaj maron.
 La floraj cherizaj defalas
 Blanketaj sur mian hararon.
 Kaj kun la harar' blankigita
 mi iros sur stratoj pulvozaj,
 mi iros per frata invito
 admoni al revoj kaj rozoj...
 Chu miaj gefratoj komprenos
 predikon pri vivo libera?
 Mi scias — la fratoj alvenos
 al mia montar' puraera.
 Sur mian hararon defalas
 la floroj blanketaj cherizaj.
 La kampojn animajn vualas
 nebuló de songhoj surprizaj.

Peter Altemberg.

Miti.

A m o.

Shi portis helverdajn vestojn kaj donadis al la kavaliro,
 ke li manghu petalojn de roso, kiujn shi forshiradis.
 „Ambrozio“ diris la kavaliro.
 Pli poste shi sidadis chian sola.
 Shiaj helverdaj vestoj briladis kiel fosforo.
 Shi forshiradis malrapide petalojn de rozo, sed al neniú
 donadis ke li manghu ilin.
 Larmo falis sur shian veston.
 Sed neniú diris „nektaro“

Ripozo.

Hela lumradia estis la eta reghino. Kiel flava
 suno estit shiaj haroj kaj la vizagho — fetalo de rozol
 — Mi timas — mi ne enamighos en iu... diris shi foje.
 „Kial?!“ — ekdemandis flateme fraulo.
 Mi estas tre milda, mi ghuas la someron, kiel la griloj
 kaj la cignoj. Sed malproksime, je la horizonto estas timulte-
 muloj. Kion ili faros de mi?! Kredeble mi ne fovoŝ ghui la
 someron, kiel la griloj kaj la cignoj.
 „Bona, tenera“ — flustris la fralúo.
 Kion vi diris?
 Nenion...
 Kaj shi ghuadis la someron, kiel la griloj kaj la cignoj.

*) Понеже не располагаме съ есператнските букви дж, ч, ш, то употребихме въесто тѣхъ следните: gh, ch, sh. R. K.

Ударитѣ на сждбата.

Не пожелавайте, приятели, живота Ви да бжде навсегда еднообразенъ, навсегда лекъ, кретащъ къмъ смъртта съ монозвучността на прибрани отъ извора води. Не пожелавайте живота си, приятели, премного удобенъ, премногосладъкъ. Подобенъ жизненъ пътъ изнурява тѣлото, умегчава духътъ. „Чуканията“ въ живота на човека сж прекрасната телесна и душевна гимнастика.

Монотонния животъ не отсενява знакъ или въспоминание. И ако никога не сте преживѣли нѣщо, не ще въспомните собствения си животъ, и ще ви се стори, че не сте живели. Следъ васъ, ще остане само пустота; а въ гърдитѣ ви — леденина и ще бждете люде, които сж не били, както не е била и вашата сянка.

Спокойната вода изъ извора не е добъръ символъ на людския животъ въ потока на човешкото сществуване, защото извора скоро се превръща въ езерце, въ блато. Бавновлачущата се вода става мъртва вода.

Реката, реката е за предпочитане като символъ на живота ви. Змийски безспокойната река съ буйни скокове и затихнали кѣтове подъ приятелски горички. Река която познава неравна планина и плодна равнина, която навлязла въ морето ще смогне да му разкаже всички преживелици, всички приключения, които сж се случили съ нея, всички пребродени пейзажи.

Упоритостъ въ живота не значи монотонность въ живота. Равното движение, плавното, безъ смущения, безъ контрасти движение, се слива въ нѣкои аспекти съ неподвижността. Ако живота ви е билъ извънмѣрно равенъ, като процесия на девственици напълно еднакви, удара ще бжде вамъ резултатенъ. И отминалъ, вие ще имате на всегда спомена за него, който ще остави въ душата ви непонятенъ вкусъ: вкуса на живота. И тоя, който не чувствува тоя вкусъ; той не живее; умирайки той прекрачва извора на живота.

Отъ Есперанто
Мимоза.

Есперанто и поезията.

Казвамъ това, другари младежи, което моя горчивъ нежеланъ опитъ ми подсказва. И азъ не мога да не вѣрвамъ, какво чувствата, що сж ме вълнували въ такива минути, чувства на съжаление, на възмущение и справедливо негодувание (противъ кого — право, и сама не можехъ ясно да съзная) да сж и чувства познати повече или по-малко на повечето или почти на всички васъ. Защото, чие юношеско сърце не е трепкало отъ възторгъ и обаяние подъ нектарното опиянение на неземната сладостъ, що му е поднасяла лжчезарната муза на поезията, и заедно съ това, не е изпитвало, като неминуемо следствие, и извѣстно угорчение и тегота, за които сега азъ ще поговоря въ свръзка съ чудеснитъ улеснения, що носи Есперанто на човечеството.

Кръвта на младежа бушува непрестанно, неговото сърце, вечно неудовлетворено, винаги преизпълнено съ енергия и жаръ, жадува огненото слово на сказателя, слово неудържимо и искрящо сили и младостъ и животъ; а крехката душа на юноша, невкусила още пошлоститъ и горчивинитъ житейски, летѣ въ недосегаемитъ сфери на непостижими въ живота свѣтли сѣйни образи, създания на великитъ творци и гении човѣшки. И това, защото младостта е жадува върховни трептеи, и — защото нейния невъзмутимъ идеализмъ така повелява.

И що?

Ето ни, ние, що таимъ въ себе си искрата на младостта, ние жаднитъ съ хиляди и хиляди изъ разнитъ страни на свѣта, ето ни устремени въ забрава надъ творенията на безсмъртни свѣтовни гении. Едни се опияняватъ отъ свободлюбивия зовъ на Шилера, други се обгръщатъ въсредъ мрачния песимизмъ на Байрона и отчаяно, до насита пиятъ отъ смъртния неговъ нектаръ; едного гнети страдния Хайневъ жребий, надъ другиго витае хуморния духъ Пушкиновъ; съзнанието на нѣкои сж завладѣли мистичнитъ образи на Метерлинка или Хауптмана, а за съзнанието на други Толстоевата мъдростъ, въплотена въ удивително реални образи, разкрива широко своитъ свѣтли двери, и има сжщо и такива, които трескави и жаждущи гннатъ въ унесъ и забрава надъ Гегевия Фаустъ.

Че младежта дири утоление дири и откровение въ чувствата и мислитъ на Поета. Тя все повече се приближава до него чрезъ него. Тя го обиква. Той става нейнъ учителъ, нейнъ водителъ, нейно божество. Все пакъ обаче, единъ младежъ не може да не почувства, че далечъ непостижимо е пълното му единение съ любимаца вдъхновителъ.

Защо, защо?

И ето, изпечва се тогава въ трескавото негово съзнание неизмѣнно и неумолимо като съдба националното, а оттамъ и езиковно различия между него и неговия любимецъ. Какво друго му остава да стори въ такъвъ случай, освенъ — или докрай вѣренъ на своята воля и амбиция, да изучи отлично чуждия нему и роденъ на поета езикъ (така сж постѣпвали нѣкои велики пакъ хора, а може и мнозина още разпалени младежки глави, не зная), или да се примирятъ съ невъзможността и да преглътнатъ, наистина, не лесно, горчевинитѣ, що имъ поднася тя. Ала какъ мжно се понася това, всѣки отъ насъ непременно е опиталъ, нали? Особенно при лошъ, та дори несносенъ преводъ (каквито не рѣдко се срещатъ въ нашата и безъ това оскждна преводна литература), когато най-силно се чувствува нуждата отъ прочитъ въ оригиналъ. А има и още по трагични случаи — има напримѣръ, народи, които даже и въ преводъ нѣматъ достѣпъ до великитѣ творци.

И фактора за всичкитѣ тия духовни злочестини това е вечното, неизменно и повтарямъ неумолимо като съдба езиковно различие всредъ народитѣ.

А колко добре би било, ако вмѣсто чакъ въ XIX векъ, преди десетки още векове се бѣ родилъ Есперанто! Той щеше да обедини човечеството отъ цѣлия святъ, и днесъ, единъ европеецъ, единъ африканецъ, единъ мждъръ синъ на далечна индия, и всѣки младежъ и цѣлото човечество би се радвало и ненаситно опивало отъ священното слово на безсмъртната поезия:

Ала не е късно младежи! Ако Есперанто не е билъ откритъ досега, за да снабди човечеството съ желанитѣ улеснения, що носи съ себе си, днесъ вече, той е здраво заседналъ по вси страни на свѣта и трескаво функционира всредъ всички обществени слоеве. И ще минатъ години, може и векове (това не може да отчая синоветѣ на XX векъ), Есперанто ще възтържествува, ще завладей земята.

Ще се откриятъ тогава несмѣтнитѣ литературни богатства за цѣлия святъ; и бжднитѣ творци и сйини звезди въ поезията, чрезъ новия езикъ, който за тѣхъ ще е матеренъ, ще принадлежатъ на цѣлото човечество. Тогава вече, единъ синъ на по-културенъ святъ, както и едно чедо на нѣкой затынтенъ глѣхналъ въ край свѣта кжтъ, еднакво ще иматъ блаженството да се наслаждатъ чрезъ възжеланитѣ постижения на Есперанто въ областта на литературата, отъ най-висшето духовно благо — поезията.

Предъ гроба на Толстой. *)

Ni inter popoloj la murojn detruos,
Kaj amo, kaj vero ekregos sur tero.

ZAMENHOV.

Далече на северъ има обширна страна покрита съ дебела белоснѣжна обвивка. Тамъ бури върлуватъ, тамъ безкрайната ширъ на равнината те кара да се замислишъ надъ своята ограниченостъ, кара те да се вдълбочавашъ въ себе си, да чувствувашъ, че въ тебъ и вънъ отъ тебъ се проявява безкрайна и могъща сила, чиято воля, ти неминуемо трѣбва да изпълнишъ тукъ на земята. И това не е защото не си можалъ да проумѣешъ битието, не е и отъ това, че ти изпитвашъ страхъ отъ природнитѣ стихии, но защото отъ мекотата на снѣга, отъ величественния зименъ пейзажъ, въ потайнитѣ дълбини на душата ти като че ли се пробужда нещо свѣтло и красиво, нещо свежо и радостно. Нѣкаква топла струя отъ обичъ къмъ всички се промъква бавно изъ фибритъ на цѣлото ти сѣщество и тебе ти става, тъй хубаво тъй спокойно

Тамъ нѣкъде изъ пустинната тая стелъ, що събужда въ душата чемерна тѣга по Безкрайността, се издига малка могила. Тукъ нѣкога грѣеше светлика на единъ животъ, пълненъ съ самоотвержение, пълненъ съ смисълъ и работа, постоянна и неуморна работа за другитѣ. А сега, тихо е тамъ. И тежко и скръбно става на човѣка, защото нѣма го вече оня, който будеше човѣшкитѣ души за другъ по-добъръ животъ. Навѣки заспа той, навѣки склопи очи, навѣки престана да тупти буйното старческо сѣрдце, навѣки престана да подновява жаркитѣ купнежи на винаги млада и волна душа.

Петнайсетъ тежки кошмарни години се изминаха отъ тогава, петнайсетъ мъчителни години отъ смъртта на тоя, който цѣлъ животъ положи въ работа за да срути стенигѣ между народитѣ, да срути стенигѣ на злобата, които загравляватъ хората единъ отъ други и да реализира своята свята цель, когато „и обичта и истината ще зацаруватъ върху земята“.

А човѣчеството, като че осиротя. Нѣма го вече оня, който издигаше мощенъ гласъ противъ неправдитѣ, нѣма го оня, който даже и на смъртниятъ си часъ не бѣше за-

*) Б. Р. Настоящата статия се печати по случай петнайсетъ годишнината отъ смъртта на Толстой.

За статии поместени въ отдела „Свободна трибуна“ редакцията неотговаря.

бравилъ хората, мислѣше съ мъжа за тѣхъ, за океана отъ сълзи и страдания, за онова море отъ злоба, пошлость и мърсота—наречено живото, и съ треперяща ръка—корегираше „Пътя на живота“, въ която посочваше едничкото средство, едничкиятъ лѣкъ, който ще осмисли безсмисления животъ на човѣчеството. И тамъ отъ малката могила на ясна поляна пролѣхтя надъ свѣта чистъ и ясенъ гласъ, отекналъ се отъ дълбинитѣ на нечие чувствително и жарко любящо сърдце. Гласъ, който зовѣше хората къмъ обновление, къмъ истина и справедливостъ, къмъ прошка и милосърдие, защото шепнеше той:*

„Не трѣбва обществото да се разруши, а личността да се преобрази“.

И тѣзи думи бѣха напоени съ кръвта на мъченици, умрѣли за да оросятъ, освежатъ висинитѣ на идеала къмъ който се стремѣха; тѣ бѣха пълни съ скръбъ, велика, и непоносима скръбъ, породена отъ гледката на живота, който кипи около тебъ отъ пороци, отъ гледката на кървавитѣ рани на човѣчеството, за които като че ли не може да съществува лѣкъ. Но ето, че предъ старческитѣ насълзени очи пролѣтjava чудна мисль, мисльта, че е намѣренъ лѣкътъ и че ако хората пожелаятъ да намажатъ своитѣ рани отъ него тѣ биха се изцерили, тѣ биха се преобразили. И старческата уста произнася дивнитѣ слова, продиктувани отъ неговата любяща човѣчеството душа: „Обичай, непрестанно обичай и непрестанно ще бждешъ щасливъ“. И тия думи бѣха като чели божествено откровение предъ прага на смъртта, ала уви, малцина ги чуха, а още по-малко ги реализираха въ своя животъ, защото лесно е да бждешъ обикновенъ човѣкъ, весело изживѣващъ своитѣ дни, но мъчно е да бждешъ герой, а най-мъчно е да заживѣешъ, завинаги да заживѣешъ по закона на любовта, който иска отъ тебе много жертви, много усилия и себеотдаване. И ето защо става туй, че хората не искатъ да разбератъ тия слова и продължаватъ своя пустъ и суетенъ животъ . . .

Но ето че скоро заспалата човѣшка съвестъ ще се пробуди и ще ни попита, какво сме извършили ние за нашия беденъ и измъченъ отъ неволи братъ; но ето, че въ нашитѣ души ще се чуе гласъ на милостъ, гласъ, който ще вика за повече светлина. И въ това пробуждане на съвестта, въ тоя гласъ е залога, че скоро, много скоро ще дойде деня на свѣтлата зора.

А сега ние малкото събрани и въодушевлявани отъ единъ идеалъ, подъ зеления стягъ на надеждата съ очи устремени въ мрака на бъдещето, предугаждащи идването часътъ на избавлението искаме да си спомнимъ завѣтитѣ що ни остави великия Дѣдушка. Искаме въ тоя моментъ за винаги да оставимъ пътя на измамнитѣ блаженства. на

раскошъ и сладострастие и да тръгнемъ по трънливата пътека, която ще ни изведе до подложнето на фантастичния престолъ на вечността. И даваме тоя обетъ защото вече сме огреяни отъ светлото сияние на плантящата петолъчна звезда и защото вѣрваме, дълбоко ние вѣрваме, че ще дойде день, когато сълзитѣ за винаги ще пресъхнатъ когато нѣма да има страдания, насилия и неправди. И тоя день е близко

И ето ни пакъ предъ твоя гробъ, за да ти нашепнемъ, че човѣчеството ще разбере, защото трѣбва да разбере онова, което презъ цѣлия си животъ ти говореше. Ний дойдохме за да ти съобщимъ радостната вѣсть, че има хора вече тръгнали по твоя пътъ. Ние дойдохме пълни съ ентузиазмъ и вѣра въ бъдещата победа надъ злото въ живота защото отъ четиритѣхъ страни на свѣта вече се носи великъ и святъ химнъ, химнъ, който кара да затуптятъ по силно гърдитѣ, химна на хората — братя съ човѣшки сърдца и дѹши:

Ni inter popoloj la murojn detruos,
Kaj amo, kaj vero ekregos sur tero,

K l a r i d o j.

За отделянето на думитѣ Пренасяйки думитѣ отъ една линия на следващата, обикновенно ги раздѣляме на граматични части, защото всѣка граматич. часть въ нашия езикъ представя отдѣлна дума. Напр. дѣлимъ: Esper-anto, ricev-ita и т. н. Но това правило съвсемъ не е задължително: ние го правимъ само за да не скжсаме изеднѣжъ съ другитѣ езици. Въ действителностъ тоя начинъ нѣма никаква цѣль и значение, защото преноса на думитѣ е работа чисто хартална, нѣмаща нищо общо съ законитѣ на езика. Съветваме ви да не се смушавате отъ нищо въ раздѣлянето на думитѣ и да вършите това тѣй, както въ дадения случай ви би било най-удобно. Даже и ако бихте раздѣлили напр.: aparteni-(s, ние не ще видимъ въ това нищо нерегулярно, макаръ че другитѣ езици (безъ всѣка логична причина) не позволяватъ подобно дѣление.

(Изъ Lingvaj Respondoj отъ Zamenhov):

Akuzativ. Може би за някои akuzativ'a представлява най-големата трудностъ въ заучаване езика и често е ставало причина за махване съ ржка и напушане за винаги Esperanto. А въ Есперанто всичко е лесно, следъ като внимателно се разбере. Тукъ даваме нѣкои объяснения.

I. Да се запомни: глагола *havi* почти винаги иска винит. падежъ, а глагола *Esti*—въ противовесъ—почти никога.

Mi havas fraton	La libro estas grandformata
Mi havas aron da kraĵonoj	Ili estas venintaj.

II. Въ случаи въ които глагола показва *направление*, и каквито срещае на всѣка стѣпка, употребата на akuzativ'a е необходима.

На *къде* (къмъ *къде*) отивашъ? — *Kien vi iras?*

На *къде* отлетя птицата? — *Kien forflugis la birdo?*

Отговора може да бжде:

а) или посредствомъ предлогъ

Mi iras *al* la gimnazio. La birdo forflugis *al* la maro

б) или посредствомъ наречие.

Mi iras gimnazien; La birdo forflugis maren.

Друго. При оная здрава логичностъ въ Есперанто неправилноститѣ въ българския и др. езици изпъква на пръвъ планъ. Мнозина есперантисти все още неправилно превеждатъ отъ български на есперанто.

На масата *има* книги — Sur la tablo *havas* libroj.

Има ли въ града ви много есперантисти?

Chu en via urbo *havas* multaj esperantistoj?

Да се разбере. Глагола *havi* показва притежание, а може да притежава само лице или предметъ (тѣхнитѣ мѣстоимения). Въ случая нѣмаме ни лице, ни предметъ, ни мѣстоимение затова правилно е да се употребн *estas* вмѣсто *havas*. Правило: Въ всички случаи въ които присѣтствието на нѣщо нѣкжде се обяснява съ предлогъ (на масата, въ стаята, между цветята има ...) се употребява глагола *Esti*.

До като хората не заговорятъ на единъ езикъ, който да бѣде общъ за всички и чрезъ който да се види, че най-великитѣ хора изъ целия свѣтъ сѣ имали най-чиститѣ и великодушни сърдца, изпълнени съ милосърдие, до тогава те няма да гледатъ на подобния си както на братъ и няма да има едни да живеятъ на гърба на други. нито пъкъ у народитѣ ще има тази алчностъ да покоряватъ, защото по-лесно ще виждатъ страданията имъ. И докато се наложи този езикъ, хората ще облагородятъ души-тѣ и сърдцата си. Есперанто — това е новото откритие на Америка и той има най-голѣмото право на сѣществуване, за да изпълни тази велика задача — да стопли и смекчи коравитѣ човешки сърдца.

Адриана Будевска — Ганчева.

Изъ клоновия животъ.

Панаюрице. Въ съвместно събрание на 11 Октомврий т. г. дветъ ученически есперантски групи — „Средна гора“ и „Nova Stelo“ се обединиха въ една — „Mezmonta stelo“.

Хвала за такова разбирателство.

Сливенъ. Ученическото есперантско дружество „Radio“ въ събраниято си на 26 Септемврий т. г. е избрало ново настоятелство въ съставъ:

Председателъ — Дим. Алексиевъ; секретаръ — Табаковъ; касиеръ — Анастасия Курдова; домак.-библиотекаръ — Георги К. Буханларски; съветници — Башева и Кирила Шейтанова; контролна комисия — Ив. Диневъ, Коларова, Д. Маноловъ.

Адресъ на дружеството: Анастасия Курдова — мах. „х. Яхж“ — Сливенъ.

Карлово. Тукъ, благодарение усърдието на нѣколко добри съмишленици, числото на членоветъ на „Ni venkos“ постоянно расте. Въ събраниято на 19. Октомврий е било избрано ново настоятелство.

Адресъ на групата: Мано Петровъ, ул. Мерджанова № 19 — Карлово.

Орханиъ. По инициативата на нѣколко усърдни съдействици ученици наскоро ще се основе ученическа есперантска група при гимназията. За сега адресъ: Петко Мариновъ ученикъ отъ VIII класъ.

Радомиръ. Ученическата Есперантска група „Fajrego“ въ събраниято си на 15 Октомврий е избрала ново настоятелство, конституирано така:

Председателъ — Василевъ Славчо; Секретаръ — Бочевъ Евтимъ; касиеръ — Михайловъ Петъръ; домак. — Петкова

Олга; домакинъ — Христова Здравка; контр. комисия — Ненковъ Борисъ и Миткова Стояна.

Адреса на групата е Славчо Бочевъ, ученикъ гимназията — Радомиръ.

Варна Ученическото Есперантско Д-во „Verda Lumturo“ на събранието свикано на 15. VI. т. г. прие оставката на настоятелството и избра ново такова при съставъ:

Председателъ: П. Цоневъ

Подпредседателъ: Ел. Мутафова

Секретаръ: П. Мариновъ

Касиеръ: В. Георгиевъ

Библиотекаръ: Ст. Стамова и

Контролна Комисия	{	М. Шекерджиевъ
		П. Димитрова
		Д. Симитчиевъ

Адресъ на групата: П. Мариновъ, студентъ — Търговската Академия — Варна.

Варна. Централното управление на ученическата Есперантска Лига въ България, макаръ че на нѣколко пѣти да е направила апелъ къмъ всички ученически есперантски групи да побързатъ и се присъединятъ къмъ нея, за да се отпочне една по-обща и оживена дейность, е получила присъединителни писма само отъ нѣколко групи, а по-голямата частъ все още продължаватъ да стоятъ глухи къмъ тия апели.

Пакъ повтаряме нека всички не сторили исканото побързатъ да го сторятъ!

Замолватъ се също всички ония ученици есперантисти, които не сж организирани въ групи, сторятъ това, като за сведения и уплътвания се обърнатъ къмъ секретара на лигата. Ако нѣкожде при започване подобно дело се правятъ

пречки отъ страна на директоритѣ и учителитѣ също веднага да се съобщи на лигата, която се ангажира да урежда всѣкакви недоразумения.

Нека всичко бжде на време!

Адресъ на лигата: Г. Долапчиевъ, ул. 18 линия № 41
— Варна.

Умоляватъ се редовнитѣ и случайни сътрудници при
испращане на материала да пишатъ четливо
и то само на едната страна на листа.

За непоместени трудове обяснения не се даватъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Младежи.

Есперантска младежъ е вашия фанелъ. Дайте всичко за нейното подобрене. Погрижете се за нейното пласиране.

 ЗАПИШЕТЕ АБОНАТИ

Абонирайте се за списанието
„Bulgara Esperantisto“
списвано само на Есперанто.

Излезе бр. 1-й. Год. VII съ отбрано съдържание.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА ЗА ФОНДЪ
„Есперантска Младежъ“

1. „Verda Lumturo“ — Варна — 500 лева.

© ЦЕНА 3 ЛВ. ©

Годишенъ абонаментъ 30 лв.

Урежда редакционенъ комитетъ.